

ר, אילו נקלע בערכו של יום החמישי לאולם אוהל-שם בתל-אביב. היה בטוח שהמדובר באירוע מישפחתי גדול. מאות בני-אדם לחצו זה את ידו של זה, חיבקו זה את זה, חלקם אפילו התנשקו, כלי-אחד בדרך את רעהו לשלום ואיחל לו בהצלחה. הכל חייכו ונראו מרושני-עונג. לא, זה לא נראה כמו כינוס מיפלגתי. על אחת כמה וכמה לא כמו ישיבת מרכז של מיפלגת העבודה, שעד יום השישי היו בה מחנות, מתמודדים, תיקים חסויים, ופיצעי יריבויות, שאיש לא היה מעלה על דעתו שאיפעם הם יגלירו. יתר עו כן

פנה

— היתה זאת הישיבה בה נבחר מועמד המפלגה למירוץ על ראשות-הממ" שלה בבחירות הקרובות.

ראשון המבורכים היה דווקא בועז אפלכאום. עוזרו הנמרץ של שימיעון פרס, שהקדים לבוא לאולם. מלבד תפקידו כמוזכיר המרכז הוא מונה, ערב הכינוס, כראש לישבת יושבי-ראש המיפלגה. אפלכאום לחץ מאות ידיים. מבורך אחר היה עוזי ברעם, הח"כ הירושלמי, מי שהעמיד את עצמו בראש מחנהו של יצחק נבון, מחנה שמת עוד בטרם יצא לאוויר העולם. ברעם הקדים לבוא, אולי משום שידע שרכים ירצו ללחוץ את ידיו, אחרי שנבון הוריע על פרישתו מהמירוץ, וכניסתו לפעילות המיפלגה כחבר מן השורה, ללא זכויות-יתר.

כך הם הגיעו לאולם ברחוב בלפור בזה אחר זה — ח"כים, ראשי מחוזות, עסקני ההסתדרות, נערי-פרס וותיקי תנועת העבודה, כמו יושב ראש-ועדת הכספים לשעבר, ישראל קרגמן (בן ה-78), הנעזר במקל הליכה, ויוסף אלמוגי שמאז שנתח בגרונו נראה צעיר מ-74 שנותיו. "עוד מעט הם יביאו מהמוסד את ישראל גלילי (73) יועץ הסתרים" סח עיתונאי אחד לרעהו.

אחר-כך הגיח פרס. מול עשרות מצלמות ומסרטות הוא לחץ כל יד שהושטה לעברו, והחיוך לא מש מפניו. קצת בהחבא הופיע יצחק רבין, מי שהיה מועמד להתמודדות עד כמה

ימים לפני הישיבה, הוא לחץ פחות ידיים, כבואו, אך חלקו לא נגרע כשעזב את הישיבה. באיחור הופיע נבון. ומי שלא הספיק ללחוץ את ידיו לפני הישיבה, עשה זאת בסוף ישיבת ההכתרה, כשנבון יצא החוצה אל עבר מכוניתו. האווירה הטובה, חסרת התקדים, נתנה את ביטוייה בנאומו המכובדים. משה שחל כבר דיבר על הרכבת הממשלה הבאה, לא לפני שהזכיר שהמערך התנגד למילחמת הלבנון (!!!). נבון, בחלקלקות, כהרגלו, דיבר באופן כללי ביותר. רבין התגלה כהומריסט, כאשר בירך את נבון, כמתמודד וותיק, על כך שלא התמודד עם פרס. אך בעוד שנבון הסכים למסור את נאומו שנקרא מהכתב לירי הקצרנית שישבה בצד הבימה, העדיף רבין שנאומו המלוקק מלא השבחים ליריבו מתמול, שגם הוא הוקרא מהכתב, יישאר בכיסו.

אחד

לפרס לא היתה עדנה כזו מזה עשר שנים. הוא מזכיר לי את סזיפוס, ולכן, אני לא חותם שהפעם הוא יגיע לראש ההר". העיר פרשן מדיני שבא מירושלים להצבעה בתל-אביב.

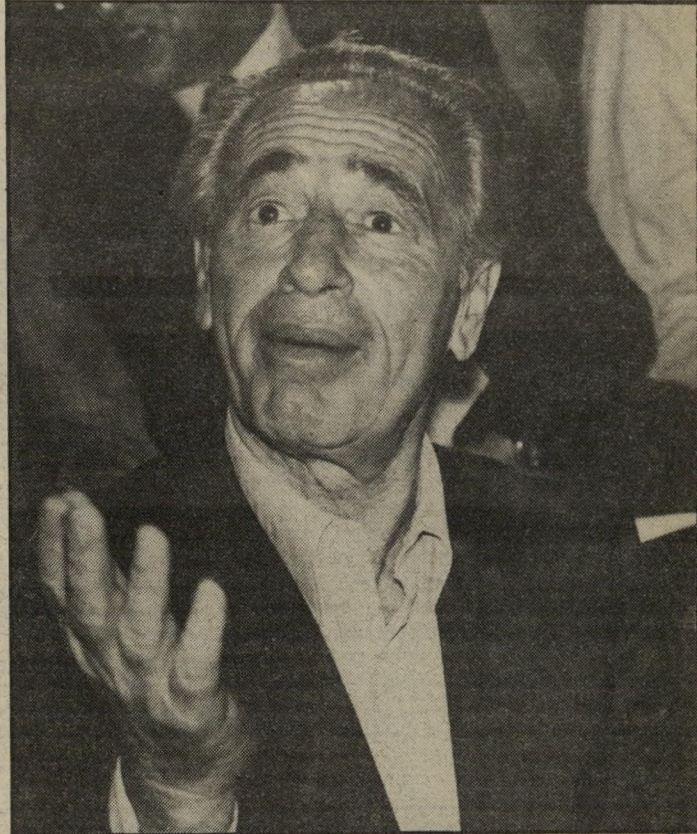
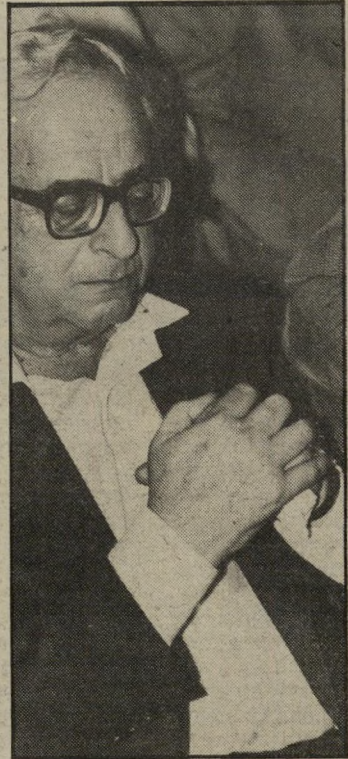
פרס, בנאום חוצני-להבות, מחוייך כולו, מול קהל שכולו תומך בו. האריך לדבר. כאילו שכח לרגע שאין לו באולם ולוא מצביע אחד שעדיין לא שוכנע.

בשולי האולם התנהלה דראמה אמיתית. ח"כים שונים שזקוקים ל-60 אחוז מקולות חברי המרכז, כדי לרוץ לכהונה נוספת בכנסת, ניצלו את הזמן לקיום שיחות-נפש אישיות לוחצות ביותר.

מיכה חריש, שמתאבל על מות אמו, הספיק להרפס דפי-מידע לחברים על פעילותו בכנסת ה-10. כאשר לחץ הח"כ מיכאל (מיקי) ברזוהר ידיים רבות כל-יך, הוא נשאל אם גם הוא זקוק ל-60 אחוז. "לא", הוא אמר, "אני רק בקארנציה הראשונה".

ח"כ רענן נעים לא יכול היה להתאפק, כאשר הכל דיברו בזכות אי-ההתמודדות. הוא פנה בקול רם מאוד לח"כ מוטה גור, שרמז שגם הוא

אפשר היה להקיא מרוב נחמדות. אתמול הם רצו לאכול זה את זה — עכשיו הם היללו איש את רעהו עד לב השמיים

ידיים פרס, נבון ורבין מביעים בידיהם את מה שמהם ממאן לומר, ביושבם זה לצד זה.